

عنوان مقاله:

سیاست تسامح با اقلیت های رسمی مذهبی در دوره پهلوی اول

محل انتشار:

همایش ملی تسامح و مدارا در فرهنگ ایران و اسلام (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

هاجر صالحی - دانشجوی دکتری تاریخ ایران بعد از اسلام گروه تاریخ واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی نجف آباد ایران

خلاصه مقاله:

از منظر جامعه شناسی، اقلیت عبارت است از گروهی که در حاکمیت شرکت نداشته و از نظر تعداد، کمتر از بقیه ی جمعیت کشور باشند. اقلیت های در عین حال که تبعه یک کشور هستند ویژگی های متفاوت قومی، مذهبی یا زبانی با سایر جمعیت آن کشور دارند. آنها دارای نوعی حس وحدت منافع و همبستگی در جهت حفظ فرهنگ، آداب و رسوم، مذهب یا زبان خود هستند. اقلیت های مذهبی رسمی ایران در طول تاریخ زرتشتیان کلیمیان و مسیحیانی بوده اند که در ادوار مختلف تاریخی فراز و فرودهای بسیاری را تجربه کرده اند. مطالعات تحقیقی نشان می دهد که این گروه های مذهبی در دوره ی پهلوی اول وضعیتی به مراتب بهتر از پیش داشته اند این پژوهش در پی پاسخ گویی به این پرسش است که اقلیت های مذهبی در دوره ی پهلوی اول در چه وضعیتی به سر می برده اند و موقعیت آنان نسبت به پیش چه تغییری یافته است دستاورد این پژوهش آن است که در دوره ی پهلوی اول، در حالی که شعائر اسلامی مورد بی اعتنائی قرار می گرفت، وضعیت اقلیت های مذهبی به مراتب بهتر از اکثریت مسلمان بوده و حکومت با تسامح بیشتری نسبت به آنان برخورد نموده است در این دوره آنها از اهمیت بیشتر و فرصت های بهتری برای پیشرفت خصوصا پیشرفت اقتصادی برخوردار بوده اند، هرچند در مواردی همچون آموزش، به دلیل گفتمان ملی گرایانه ی حاکم، قادر نبودند به آموزش زبان خود در مدارس بپردازند و مدارسشان به تعطیلی کشانده شده است این پژوهش در ردیف تحقیقات تاریخی است و به روش توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای درصدد است تا به بررسی وضعیت اقلیت های مذهبی و برخورد حکومت پهلوی اول با آنها بپردازد.

کلمات کلیدی:

اقلیت های مذهبی، کلیمیان، مسیحیان، زرتشتیان، پهلوی اول، رضاشاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/747306>

